

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **Bc. V. C.**
zastoupen advokátem Mgr. Michalem Bieleckim
sídlem Koubkova 1726/8, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **náměstek pro řízení sekce právní a investiční Ministerstva obrany**
sídlem nám. Svobody 471/4, 160 00 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 30. 4. 2021, čj. MO 99214/2021-1322

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce utrpěl jako voják z povolání služební úraz. Na soud se obrátil, neboť je přesvědčen, že odškodnění ztížení společenského uplatnění za tento úraz mu mělo být mimořádně zvýšeno. Žalobce se domáhal zvýšení o pětinasobek, správní orgány mu přiznaly pouze jednonásobek. Ve věci se jedná již o druhé rozhodnutí žalovaného, neboť první rozhodnutí zdejší soud zrušil.
2. Podanou žalobou navrhuje žalobce zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti výroku II. rozhodnutí ředitele Legislativního a právního odboru Ministerstva obrany (dále jen „služební orgán“), kterým služební orgán žalobci nepřiznal

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

mimořádné zvýšení odškodnění ztížení společenského uplatnění ve výši čtyřnásobku základního bodového ohodnocení.

II. Dosavadní průběh

3. Žalobce si 19. 7. 2012 v Afghánistánu poranil levý kolenní kloub a následně v souvislosti s tím též bederní páteř. V důsledku tohoto úrazu zanikl žalobci služební poměr vojáka z povolání. Služební orgán vyplatil žalobci jako náhradu za ztížení společenského uplatnění 252 000 Kč za poranění kolene a 36 000 Kč za poranění páteře.
4. Žalobce uplatnil dopisem z 12. 12. 2014 navýšení odškodnění trvalých následků úrazu a ztížení společenského uplatnění ve výši pětinásobku s tím, že důvodem je vznik invalidity prvního stupně v důsledku služebního úrazu. V podrobnostech odkázal na lékařskou zprávu z 24. 11. 2014 a na posudek o invaliditě z 11. 11. 2014. V lékařské zprávě ošetřující lékař uvedl, že stav žalobce je setrvalý, dochází spíše ke zhoršování, mírná progresa je patrná na RTG levého kolenního kloubu. Stav vyžaduje trvalá omezení, režimová opatření, soustavnou fyziatr. péči, soustavnou chondroprotektivní léčbu. Vzhledem ke vzniku invalidity v důsledku služebního úrazu a vzhledem k tomu, že pacient je omezen v běžném denním způsobu života (včetně event. sportovních aktivit) a rovněž vzhledem k tomu, že v důsledku dlouhodobé léčby úrazu (používání FH) došlo k výrazné dekompenzaci postižení bederní páteře, lékař doporučuje odškodnění trvalých následků úrazu a ztížení společenského uplatnění zvýšit na pětinásobek.
5. Služební orgán vyzval žalobce dopisem z 11. 2. 2015, aby doplnil svou žádost o navýšení odškodnění trvalých následků úrazu o informace, zda požaduje navýšení z důvodu trvalého poškození páteře či kolene, či u každého z těchto nároků. Dále byl poučen, na základě jakých skutečností je možné k navýšení odškodnění přistoupit, a vyzván k poskytnutí součinnosti.
6. Žalobce ve sdělení z 11. 3. 2015 doložil čestné prohlášení předsedy oddílu TJ Start Luby o žalobcových sportovních aktivitách v tomto klubu, zprávu lékaře o nemožnosti vykonávat běžné sportovní aktivity, čestné prohlášení o účasti žalobce na individuálních lekcích společenského tance a diplom o úspěšném absolvování trenérského kurzu „*Trenér/Porotce tanečního sportu tř. III*“. Žalobce dále doplnil, že žil běžným společenským životem, věnoval se společenskému tanci, což je mu teď zcela zapovězeno. Žalobce zaměřil své vzdělání na způsobilost k výkonu služby v ozbrojených silách (Policejní akademie, jazyková znalost, odpovídající bezpečnostní prověrky, zkušenost v zahraničních misích atd.). V důsledku úrazu nemůže vykonávat ani povolání u soukromých bezpečnostních a strážních agentur, neboť jeho výrazně omezená hybnost jej činí fakticky neupotřebitelným. Podáním z 23. 3. 2015 žalobce doplnil, že požaduje navýšení ztížení společenského uplatnění jak z titulu poraněného kolene, tak poraněné páteře.
7. Ředitelka Odboru pro právní zastupování sekce právní Ministerstva obrany rozhodnutím z 14. 8. 2015 žalobci nepřiznala mimořádné zvýšení odškodnění ztížení společenského uplatnění. Žalovaný 24. 11. 2015 zamítl žalobcovo odvolání a napadené rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu, na základě které zdejší soud rozsudkem z 15. 5. 2019, čj. 8 Ad 3/2016-75, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

8. Služební orgán následně 20. 12. 2019 vyzval žalobce k doložení podkladů na podporu jeho tvrzení, zejména potvrzení ošetřujícího lékaře, že se není schopen účastnit sportovních aktivit v souvislosti se služebním úrazem. Žalobce předložil lékařskou zprávu z 21. 2. 2020, kde se uvádí: „*Pacient má ztížení společenského uplatnění, vzhledem k poúrazovému stavu na levém kolenním kloubu a vzhledem k dalším souvisejícím diagnózám (bederní páteř, pravého koleno) není schopen služby v ozbrojených složkách, dále je limitován v civilním životě (není schopen vykonávat činnost sportovního trenéra, nemůže vykonávat fyzickou práci)*“. Žalobce dále předložil rozsudek Okresního soudu Plzeň – město z 3. 10. 2014, čj. 28 C 121/2014-53, kterým soud rozvedl žalobce a jeho manželku. Z rozsudku vyplývá, že žalobce se svoji manželkou spolu od září 2013 nežili, nehospodařili a ani se intimně nestýkali.
9. Služební orgán opětovně vyzval žalobce 18. 3. 2020 a 25. 5. 2020 k doložení podkladů na podporu jeho tvrzení, přičemž žalobce poučil, že z předloženého rozsudku není zřejmé, na základě jakého důvodu došlo k rozvratu manželství a že uvedené skutečnosti je možné doložit například vyjádřením bývalé manželky či jejich společných přátel. Dále žalobce poučil, že lékařskou zprávu z 21. 2. 2020 nepovažuje za dostatečnou a že ošetřujícího lékaře osloví služební orgán sám. Z toho důvodu požádal služební orgán žalobce o udělení souhlasu k nahlédnutí do zdravotní dokumentace.
10. Žalobce na tyto výzvy nijak nereagoval.
11. Služební orgán vyzval 14. 8. 2020 žalobce k seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí a opětovně ho vyzval k předložení dokladů k prokázání příčiny rozvratu manželství. Ani na tuto výzvu již žalobce nereagoval.
12. Rozhodnutím z 5. 1. 2021, čj. 307-00550-13-80-10-1322P, služební orgán výrokem I. přiznal žalobci mimořádné zvýšení ztížení společenského uplatnění ve výši 288 000 Kč a výrokem II. nepřiznal mimořádné zvýšení ve výši 1 152 000 Kč.
13. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Namítl, že služební orgán nedocenil dopad úrazu do jeho rodinného života, že při hodnocení zvýšení nesprávně přihlížel k poskytování náhrady za ztrátu platu a že rozhodnutí neobsahuje žádnou kompenzaci času uplynulého od vzniku trvalých následků do vyplacení odškodnění. Z důvodu prodlení s odškodněním tak navrhl kromě přiznání mimořádného zvýšení odškodnění ve výši 1 152 000 Kč také vyplacení úroků z prodlení.
14. Žalovaný odvolání napadeným rozhodnutím zamítl. Uvedl, že bylo na žalobci, aby tvrdil a prokázal, že je jeho případ výjimečný a hodný zvláštního zřetele. Žalobce sice uvedl, že v důsledku úrazu došlo k rozpadu jeho manželství, tuto skutečnost však žádným způsobem, ani přes opakované výzvy, neprokázal. Samotná blízká časová souvislost mezi služebním úrazem a rozvodem je z pohledu prokázání příčinné souvislosti nedostačující. Co se týče zásahu do dalšího partnerského života, žalobce ve své původní žádosti žádnou takovou skutečnost ani netvrdil, ani neprokazoval, namítl ji až v odvolání. Ani k této námitce tak žalovaný nemohl přihlídnout.
15. Žalovaný uznal, že odůvodnění služebního orgánu mohlo působit zavádějícím dojmem, odkazovalo-li na kompenzaci škody náhradou za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby, aniž by současně zmínilo, že nepříznivý vliv trvalých následků na výkon dosavadního povolání je jedním z kritérií v § 3 odst. 1 vyhlášky č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, a je proto

odškodňováno náhradou za ztížení společenského uplatnění. Tato skutečnost však na správnost rozhodnutí nemá vliv.

16. Žalovaný nemohl v souladu s § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, přihlédnout k žádosti o přiznání úroků z prodlení, neboť ani tuto skutečnost žalobce ve své prvotní žádosti neuplatnil a ani neuvedl a nedoložil, proč tento požadavek nemohl uplatnit dříve.
17. Žalovaný tak shledal rozhodnutí služebního orgánu v souladu s právními předpisy. Po zhodnocení významného zásahu do sportovního vyžití žalobce považoval výši náhrady za přiměřenou s ohledem na obdobné případy a judikaturu, rozhodnutí služebního orgánu proto potvrdil.

III. Žalobní argumentace

18. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhl jeho zrušení.
19. V žalobě popsal dosavadní průběh projednání věci a formuloval tři žalobní body.
20. Žalobce žalovanému předně vytýká, že nedostatečně zohlednil to, že žalobce prakticky celý svůj profesní život zasvětil službě v armádě a připravoval se na službu v bezpečnostních složkách – vystudoval Policejní akademii a poté nastoupil do armády, kde setrval až do úrazu. Žalobce se opakovaně účastnil zahraničních misí vždy s nejvyšší zdravotní způsobilostí. Po úrazu ztratil zdravotní způsobilost pro službu v armádě, čímž zároveň přišel o možnost uplatnění v jakémkoliv příbuzném oboru (policie, bezpečnostní služby), neboť ve všech těchto oborech je vyžadována zdravotní způsobilost, kterou žalobce od úrazu postrádá. Jedinou jeho nadějí je uplatnění v nějakém nepříbuzném oboru, pro který nemá ani vzdělání, ani zkušenosti.
21. V druhém žalobním bodu namítl, že žalovaný vyšel z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Zcela pominul dopad úrazu do rodinného života žalobce, u kterého v jeho důsledku, poúrazových změn a následnému ukončení služebního poměru došlo k rozpadu manželství a rozvodu. Problémy s pohybem a časté zablokování páteře spolu s psychickými dopady těchto zranění jej handicapují v možnosti navazování partnerských vztahů.
22. Závěrem žalobce uvedl, že žalovaný i prvostupňový orgán měly taktéž při rozhodování zohlednit, že hodnota bodu je v současné době více než dvojnásobně vyšší než v době původního rozhodování o odškodnění ztížení společenského uplatnění. Z toho důvodu mu měli přiznat úrok z prodlení.

IV. Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a navrhl, aby ji soud zamítl. Žalobce má zachovanou pracovní schopnost (dle posudku ČSSZ o invaliditě poklesla o 35 %). Žalobce je tedy v rozsahu zachované míry schopnosti soustavné výdělečné činnosti schopen obstarávat si prostředky na svou obživu prací s využitím dosavadních zkušeností a zabezpečovat své potřeby osobně bez pomoci třetích osob. To potvrzuje i skutečnost, že doba nezaměstnanosti u žalobce trvala přibližně sedm měsíců a následně byl zaměstnán na plný úvazek, přičemž za necelý rok dosahoval výdělků převyšujících plat vojáka.
24. Co se týče druhé žalobcovy námitky, bylo na žalobci, aby tuto skutečnost tvrdil a prokázal, na což byl opakovaně upozorněn. Žalobce předložil pouze rozsudek Okresního soudu Plzeň – město čj. 28 C 121/2014-53. Z rozsudku však nijak nevyplývá, že by

k rozpadu mělo dojít v příčinné souvislosti se služebním úrazem, o čemž služební orgán žalobce opět poučil. Žalobce však na opakované výzvy nijak nereagoval. Žalobce tedy neprokázal, že příčina rozvratu manželství spočívala ve služebním úrazu. Služební orgán nemohl přihlídnout ani k námitce nemožnosti navazování vztahů do budoucna, neboť žalobce tuto skutečnost neuplatnil ve své žádosti, ale až v odvolání. V souladu s § 82 odst. 4 správního řádu tak žalovaný k této skutečnosti v rámci koncentrace řízení též nemohl přihlídnout.

25. K třetí námitce žalovaný uvedl, že následné zvýšení hodnoty bodu není důvod pro posouzení žalobcova případu jako hodného mimořádného zřetele. Požadavek na vyplacení úroků z prodlení vznesl žalobce též až v řízení odvolacím.

V. Posouzení soudem

26. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž účastníci souhlasili konkludentně [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
27. Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1 s. ř. s.
28. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
29. Žaloba není důvodná.
30. Dle 119 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění účinném do 30. 9. 2015, *náhrada za bolest a náhrada za ztížení společenského uplatnění se poskytují jednorázově, za podmínek a ve výši, které stanovuje zvláštní právní předpis.*
31. Tímto zvláštním předpisem byla vyhláška č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění. Ta v § 7 odst. 3 stanovila, že *ve zvlášť výjimečných případech hodných mimořádného zřetele může soud [v tomto případě služební orgán] výši odškodnění stanovenou podle této vyhlášky přiměřeně zvýšit.*
32. Výkladem citovaného ustanovení se zabýval Nejvyšší soud ve svém stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia z 12. 1. 2011, sp. zn. Cpjn 203/2010, kde uvedl: *„Předpokladem přiměřeného zvýšení odškodnění stanoveného na základě bodového ohodnocení v lékařském posudku ve smyslu ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky o odškodnění je existence takových výjimečných skutečností, které umožňují závěr, že zejména vzhledem k uplatnění poškozeného v životě a ve společnosti, kupříkladu při uspokojování jeho životních a společenských potřeb, včetně výkonu dosavadního povolání nebo přípravy na povolání, dalšího vzdělávání a možnosti uplatnit se v životě rodinném, politickém, kulturním a sportovním, i s ohledem na věk poškozeného v době vzniku škody na zdraví i na jeho předpokládané uplatnění v životě, nelze omezení poškozeného vyjádřit jen základním odškodněním za ztížení společenského uplatnění“.*
33. Služební orgány tak při své úvaze o přiměřenosti míry zvýšení odškodnění musí vycházet jak z individuálních okolností posuzované věci, tak ze zkušenosti s obdobnými případy, musí dbát o to, aby přiznaná výše náhrady za ztížení společenského uplatnění byla založena na objektivních a rozumných důvodech a aby mezi touto přiznanou výší (peněžní částkou) a způsobenou škodou na zdraví existoval vztah přiměřenosti (srov. též nálezy Ústavního soudu z 29. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 350/03).

34. Služební orgán po zásahu zdejšího soudu žalobci částečné zvýšení odškodnění přiznal, přičemž zohlednil jeho fotbalové a taneční volnočasové aktivity. Otázkou v nyní posuzované věci je již pouze to, zda neměl přiznat zvýšení vyšší, a to z důvodů, že žalobce zasvětil svůj celý profesní život službě v armádě (první žalobní bod), v důsledku úrazu se mu rozpadlo manželství a má problém navazovat partnerské vztahy (druhý žalobní bod) a současná hodnota odškodňovacích bodů je výrazně vyšší (třetí žalobní bod). Soud předesílá, že se v hodnocení jednotlivých bodů ztotožňuje s posouzením žalovaného, který na ně (jako na obdobně formulované odvolací námitky) podrobně reagoval. Zároveň soud upozorňuje na to, že žalobcovy námitky jsou relativně obecné. Platí přitom, že obecnost žalobní argumentace předurčuje i způsob, jakým je soud povinen se s námitkami vypořádat. Soud totiž nemůže spekulativně domýšlet další argumenty, konkretizovat obecná tvrzení či vybírat ze spisu ty skutečnosti, které žalobcovu argumentaci doplňují či podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova zástupce (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS z 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32).
35. **První žalobní bod** nepovažuje soud za opodstatněný z následujících důvodů.
36. Soud předně zdůrazňuje, že žalobce v odvolání nespojoval tuto námitku se vznikem majetkové újmy, která by spočívala ve snížení výdělku či možnosti vydělávat. Poukazoval pouze na újmu nemajetkovou, spočívající „*v osobním vztahu účastníka k typu služby, které zasvětil praktický celý svůj dosavadní život a kterou (oblast) musel v důsledku úrazu opustit a hledat uplatnění ve zcela nepříbuzných obrech*“.
37. Správní orgány tento neblahý následek do žalobcova života nezpochybňovaly, nicméně měly za to, že je již dostatečně kompenzován přiznanými částkami. S tímto hodnocením soud souhlasí.
38. Žalovaný správně poukázal na to, že již samotná odškodňovací vyhláška v § 3 odst. 1 počítá s tím, že se při určení výše odškodnění zohlední též následky, které mají nepříznivý vliv na uspokojení poškozeného v životě, a to včetně výkonu dosavadního povolání. V souladu s tímto ustanovením služební orgán a žalovaný postupovaly již při stanovení základní náhrady, kterou žalobce obdržel.
39. Soud nijak nezpochybňuje ani nesnižuje to, že nucené ukončení vojenské služby v důsledku úrazu bylo pro žalobce nepříjemné a skličující. Zvýšení odškodnění, které žalobce požadoval, však připadá v úvahu pouze ve *zvlášť výjimečných případech hodných mimořádného zřetele* (§ 7 odst. 3 vyhlášky). Specifičnost případu tedy musí být dvojí – musí jít o případ výjimečný, který si ještě navíc zasluhuje mimořádný zřetel.
40. Ztráta zdravotní způsobilosti je důvodem pro zánik vojenského služebního poměru [§ 18 písm. d) zákona o vojácích z povolání ve spojení s § 2 odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 103/2005 Sb., o zdravotní způsobilosti k vojenské činné službě]. S touto eventualitou musí voják vykonávající vojenskou službu (navíc v zahraničních misích) do jisté míry počítat, neboť výkon vojenské služby je zpravidla spojen s větším rizikem a nebezpečím než běžný civilní život. Samotná ztráta způsobilosti vykonávat vojenskou službu nemůže bez dalších zvláštních okolností představovat *zvlášť výjimečný případ hodný mimořádného zřetele*, který by odůvodňoval zvýšení náhrady. Žádné zvláštní či mimořádné okolnosti žalobce v řízení netvrdil.

41. V **druhém žalobním bodu** žalobce namítl, že správní orgány nedostatečně zohlednily dopad úrazu do jeho rodinného života.
42. Již žalovaný však žalobci v napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, proč žalobcova tvrzení v tomto ohledu nepovažovaly správní orgány za prokázané. Platí přitom, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu, je doplněna povinností účastníka řízení poskytnout potřebnou součinnost dle § 50 odst. 2 tohoto zákona, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení dle § 52 tohoto zákona (srov. rozsudek NSS z 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 367/2018-34, bod 22).
43. Žalobce byl opakovaně vyzván, aby doplnil svou žádost a uvedl, jak se mu změnil život v důsledku úrazu. Žalobce sice následně předložil rozsudek o rozvodu, žalovaným byl však správně poučen o tom, že z tohoto rozsudku nijak nevyplývá, že by k rozvratu manželství došlo právě v důsledku služebního úrazu. S tímto hodnocením se zdejší soud ztotožňuje. Skutečnost, že k rozvratu manželství došlo po úrazu, neznamená, že se tak stalo v příčinné souvislosti s úrazem. Žalobce byl o této skutečnosti opakovaně poučen a služební orgán dokonce uvedl, jaké další důkazy by mohly žalobcovo tvrzení prokázat. Žalobce však již nijak nereagoval. Jeho tvrzení ohledně problému navazovat nové známosti zůstala zcela nedoložena. Žalovaný tak při svém hodnocení k těmto neprokázaným tvrzením nemohl přihlídnout.
44. Druhý žalobní bod není důvodný.
45. V **třetím bodu** žalobce namítal, že žalovaný a před ním služební orgán měli při svém rozhodování zohlednit novou právní úpravu a to, že hodnota bodu je v současné době více než dvojnásobně vyšší než v době původního rozhodování. Žalobce je přesvědčen, že z toho důvodu mu měl být přiznán alespoň úrok z prodlení.
46. Vyhláška č. 440/2001 Sb. je na odškodnění za ztížení společenského uplatnění použitelná i poté, co ji zrušil zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (srov. rozsudek NSS z 24. 1. 2020, čj. 3 As 124/2017-31, body 19 až 23).
47. Vyhlášku č. 346/2015 Sb., o postupu při určování výše náhrady za bolest a za ztížení společenského uplatnění vojáků, nelze na žalobcův případ aplikovat. Tato vyhláška nabyla účinnosti 1. 1. 2016 a v souladu s § 10 ji lze aplikovat na dřívější úrazy pouze, pokud nebyl před nabytím její účinnosti vydán lékařský posudek k ztížení společenského uplatnění (srov. bod 23 již citovaného rozsudku NSS čj. 3 As 124/2017-31). Tak tomu v žalobcově případě není. Služební orgány proto novou úpravu zohlednit nemohly, neboť není aplikovatelná.
48. Žalobce v žalobě neuvedl, na základě čeho by mu měly náležet úroky z prodlení. Vyhláška s úročením odškodnění nepočítá. Žádnou speciální úpravu neobsahuje ani zákon o vojácích z povolání (na rozdíl např. od zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, který upravuje zvláštní úroky hrazené správcem daně v § 253a a násl.).
49. Obecná občanskoprávní úprava úroku z prodlení není na věc použitelná. Aby byl dlužník v prodlení, musí již existovat dluh a být splatný. Tak tomu v případě odškodnění není. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího soudu z 26. 11. 2009, sp. zn. 25 Cdo 968/2008, č. R 8/2011 civ., podle kterého: „*Vzhledem k tomu, že povinnost k plnění zvýšené náhrady za ztížení společenského uplatnění podle § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. (dříve vyhlášky č. 32/1965 Sb.) může být uložena jen soudním rozhodnutím, právo a tomu*

odpovídající povinnost k plnění v tomto rozsahu bez soudního rozhodnutí nevzniká. Nejde tedy o přisouzení existujícího nároku, ale o jeho konstituování. Do doby, než je o tomto nároku rozhodnuto, nevznikl, a nemůže proto nastat ani jeho splatnost. Povinnost k tomuto plnění vzniká subjektu odpovědnému za škodu až na základě soudního rozhodnutí, v němž je určena doba splnění, a teprve uplynutím takto určené doby by mohlo dojít k prodlení dlužníka. Z tohoto právního názoru, jenž byl vysloven v rozsudku bývalého Nejvyššího soudu ze dne 30. 12. 1991, sp. zn. 1 Cz 31/91, publikovaném v Bulletinu NS ČR pod č. 1, roč 1992, je třeba i nyní vycházet (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2005, sp. zn. 25 Cdo 423/2005, nebo ze dne 27. 9. 2006, sp. zn. 25 Cdo 1444/2005)“ (důraz doplněn).

50. Tyto závěry je nutno uplatnit i ve vztahu k nároku žalobce, a požadované úroky z prodlení tak nemohly být žalobci přiznány, neboť do pravomocného rozhodnutí služebního orgánu neexistoval žádný jeho nárok.
51. Třetí žalobní bod proto též není důvodný.

VI. Závěr a náklady řízení

52. Soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a žalobu proto výrokem I. zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
53. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. srpen 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu